

Sygn. akt III KK 291/11

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Teresa Jarosławska

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.)

w sprawie **R. K.**

skazanego z art. 141 k.w. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 28 października 2011 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w O.

z dnia 20 stycznia 2011 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O.

UZASADNIENIE

R. K. obwiniony był o to, że:

1. w dniu 18 listopada 2010 r. około godz. 19:00 w G. na ul. A. w miejscu publicznym używał słów nieprzyzwoitych,
to jest o wykroczenie z art. 141 k.w.;
2. w miejscu i czasie jak w pkt 1 pomimo obowiązku nie udzielił wiadomości co do tożsamości własnej patrolowi policji,
to jest o wykroczenie z art. 65 § 2 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 20 stycznia 2011 r., Sąd Rejonowy w Olecku uznał R. K. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i na podstawie art. 141 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 20 § 1 i 2 k.w. w zw. z art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując go w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Wyrok ten nie został zaskarżony w ustawowym terminie i uprawomocnił się w dniu 3 lutego 2011 r.

Od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 stycznia 2011 r., kasację wywiódł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 110 § 1 k.p.s.w. zaskarżył wymieniony wyrok w całości, na korzyść obwinionego R. K.

Na podstawie art. 111 k.p.s.w., art. 526 § 1 k.p.k., art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 k.p.s.w., polegające na rozpoznaniu sprawy obwinionego R. K. w postępowaniu nakazowym, pomimo że okoliczności popełnienia zarzuconych mu wykroczeń, decydujące o odpowiedzialności obwinionego, budziły istotne wątpliwości i wymagały wyjaśnienia w trakcie rozprawy.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O. na rozprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Stosownie do treści art. 93 § 2 k.p.s.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Tymczasem w przypadku obu wykroczeń zarzuconych obwinionemu R. K. okoliczności ich popełnienia budzą wątpliwości.

Znamiona wykroczenia określonego w art. 141 k.w. wypełnia jedynie zachowanie sprawcy w miejscu publicznym. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że do zdarzenia doszło w dniu 18 listopada 2010 r. wieczorem w zakładzie szewskim, którego nie można uznać za miejsce publiczne. W judykaturze i piśmiennictwie zgodnie przyjmuje się, że miejsce publiczne oznacza sytuację, w której działanie może być dostrzeżone (możliwość dostrzeżenia musi być w pełni realna) przez nie określoną liczbę nie oznaczonych z góry osób.

Także okoliczności czynu zakwalifikowanego z art. 65 § 2 k.w. budzą istotne wątpliwości.

Wykroczenia z art. 65 § 2 k.w. dopuszcza się osoba, która wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do tożsamości własnej lub innej osoby, swego obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania. Przy czym w doktrynie prawa wykroczeń prezentowane są poglądy, że w przypadku, w którym funkcjonariusz organu państwowego lub upoważnionej do legitymowania instytucji żąda podania wskazanych w przepisie danych osobowych w sytuacji, gdy nie ma do tego podstawy prawnej obywatel może odmówić podania danych osobowych bez konsekwencji prawnych (por. T. Grzegorzczak, W. Jankowski, M. Zdrojewska – Kodeks Wykroczeń. Komentarz. Warszawa 2010, s. 268 oraz M.

Budyn – Kulik, P. Kozłowska – Kalisz, M. Kulik –Marek, M. Mozgawa – Kodeks Wykroczeń. Komentarz. Warszawa 2007, s. 237).

Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że obwiniony kwestionował zasadność interwencji Policji i żądał od policjantów wskazania służbowych numerów identyfikacyjnych. Powyższe okoliczności wymagają wyjaśnienia w kontryktoryjnym postępowaniu sądowym.

Zatem uchybienie treści art. 93 § 2 k.p.s.w. przez Sąd Rejonowy w O. mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony kasacją wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania na rozprawie.